

býti řeči, v tomto případě, v němž na jedné míse řádné váhy onen kousek slaniny nebyl nějak uměle připevněn, nýbrž byl prostě na ni přilepen tak, že jej kupující viděti mohli. Námitka je v první své části právně bezpodstatná. Již v rozhodovacích důvodech dovozuje se správně, že pojmem »nepravé váhy« nesluší rozuměti jen takovou vadnost a nesprávnost, která tkví v mechanismu váhy samé, nýbrž že sluší pojem ten vykládati v ten smysl, že mu odpovídá každá váha, jejíž způsobnost, správně vážití, je jakýmkoli umělým způsobem porušena a správnost vážení znemožněna. Tomuto právnímu hledisku nalézacího soudu dlužno přisvědčiti, a schváliti jeho použití na tento případ tím spíše, kdyžtž dle rozsudkových zjištění ona změna, kterou váha učiněna byla váhou nepravou, trvala po značně dlouhou dobu. Povahy změny, činící váhu váhou nepravou, nepozbyla ani tím, že byl onen kousek slaniny na misku váhy pouze přilepen; rozsudkové zjištění, dle něhož byl kousek ten již zelení prolezlý a tudíž starý, a že byl na misce přilepen již po značně dlouhou dobu, nasvědčuje neklamně tomu, že byl s miskou váhy uveden v takové spojení, které ji činilo trvale váhou nepravou.

Čís. 1411.

O »zadržení« ve smyslu Šu 183 tr. zák. lze mluvit jen tehdy, odpírá-li bezprávně ten, komu byla věc svěřena, ji vydati přes to, že nastala povinnost k vydání, předpokládaje, že tento bezprávný stav chce učiniti trvalým.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1923, Kr I 1363/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 18. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák. a opravil rozsudečný náleznalézacího soudu, pokud jím vyřčeno bylo, že obžalovaný zadržel si »kolo«, v ten způsob, že zadržel si různé součástky kola, které mu bylo svěřeno k opravě, v hodnotě, převyšující 200 Kč.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Dovojuje, že se obžalovaný nedopustil ničeho trestného tím, že přes opětovné vyzvání P-ovo nespravil rozlámaného kola, jež mu P. s příslušnými součástkami za účelem opravy svěřil. Jde prý o pouhý poměr soukromoprávní: P. jako příkazatel jest oprávněn žalovati stěžovatele na dodržení smlouvy, t. j. na vykonání převzatého díla (opravy kola), po případě na náhradu škody. V žádném případě prý nelze mluvit o tom, že si obžalovaný zadržel kolo, kdyžtž rozsudek sám zjišťuje, že jednak zaměnil některé součástky kola za jiné a jednak že bezprávně nakládal jinými součástkami, které nyní chybí, kola samého však ani nezadržel ani si nepřivlastnil. Stížnosti lze přiznati

jen z části oprávnění. Činnost, spadající pod trestní sankci §u 183 tr. zák. záleží v tom, že pachatel svěřený mu statek si přivlastňuje nebo jej zadržuje. Pojem přivlastnění předpokládá bezprávnou disposici věci proti vůli oprávněného; o zadržení lze mluvit jen tam, kde ten, jemuž věc byla svěřena, bezprávně odpírá ji vydati, přes to, že nastala povinnost k vydání, předpokládaje, že tento bezprávný stav chce učiniti trvalým. Pouhé nevrácení věci včas nestačí, nýbrž bylo by nutno zjistiti okolnosti, z nichž lze s jistotou usuzovati, že pachatel měl zřejmý úmysl, svěřenou věc nevrátiti. V tomto případě jest zjištěno, že obžalovaný, převzav rozbité kolo a jeho součástky od Václava P-a k opravě, s opravou po několik měsíců otálel a přes opětovné upomenutí kola ani jeho součástek nevrátil. Teprve, když naň P. učinil trestní oznámení, složil u obecního úřadu kolo s libovolně sestavenými součástkami, k sobě se vůbec nehodícími, pocházejícími z různých kol, nikoliv z kola P-ova. Dále zjistil první soud, že obžalovaný pravých součástek svěřeného mu kola, z nichž již duše a gumový plášť mají hodnotu přes 200 Kč, vrátiti nemůže, poněvadž jich bezprávně použil jinak. Z těchto zjištění vyplývá, že obžalovaný nejen zadržel, ale také si přivlastnil součástky kola, poněvadž jimi naložil bezprávně proti vůli P-ové způsobem, který přísluší toliko vlastníkov. Naproti tomu není v rozsudku dostatečného základu pro náhled, že si obžalovaný zadržel také kolo samo, bez chybících součástek, t. j. že se mu jednalo o to, by je vůbec nevrátil. Nenít zjištěno ani, že jím bezprávně nakládal, ani že se rozhodl, nevrátiti je vůbec, když byl o vrácení upomenut. Jeho chování v této věci nasvědčuje spíše tomu, že otálel s opravou proto, poněvadž ji měl provést bez náhrady, a že mezitím použil s o u č á s t e k P-ova kola jinak, ale nelze z něho s jistotou usuzovati, že chtěl také kolo samo trvale podržeti a je P-ovi vůbec nevrátiti. Odsouzení obžalovaného pro zpronevěru součástek kola v hodnotě přes 200 Kč odpovídá tudíž zjištěnému stavu věci i zákonu; pokud byl obžalovaný uznán vinným, že si zadržel také kolo samo, bylo nutno rozsudečný nález opravit, jak shora uvedeno.

Čís. 1412.

Vůči manželce lze se dopustiti vydírání za účelem, by se vrátila do společné domácnosti, pouze tehdy, je-li rozvedena nebo žije-li s přivolením soudu od manžela odloučeně.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1923, Kr II 434/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 4. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 98 písm. a) a b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.